ב"ה

לקוטי שיחות ח"ל ויצא א'

קיצור השיחה

(מבוסס על סיכום מאת הרב פלדמן)

כתב הרמב"ם בסיום הלכות שבת: "כל השומר את השבת כהלכתה ומכבדה ומענגה כפי כחו כבר מפורש בקבלה שכרו יתר על השכר הצפון לעולם הבא שנאמר אז תתענג על הוי' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי ה' דבר".

והנה, הלשון בגמרא שבת (קיח, ב) הוא: "כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, שנאמר אז תתענג על ה' והרכבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך וגו'. לא כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארכה וגו', ולא כיצחק שכתוב בו כי לך ולזרעך אתן את כל הארצת האל, אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה".

רואים כאן שהרמב"ם משנה את הלשון מהמובא בגמרא, ולכן יש לומר שכוונת הרמב"ם הוא לענין שונה מהגמרא.

ובהקדים, שלכאורה הרי פשוט שהשכר בעולם הזה הוא "יתר על השכר הצפון לעולם הבא", שהרי כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ח) שהשכר בעולם הזה אינו "סוף מתן שכרן של מצות", ואם כן מה משמיענו בהלכה זו?

והביאור: בכללות ענין השכר בעולם הזה כתב הרמב"ם בהלכות תשובה הנ"ל שהשכר הוא רק כדי להסיר את המניעות מעבודת ה'. אך השכר דשבת הוא ענין אחר לגמרי, והוא מעין השכר דעולם הבא - "אז תתענג על הוי'".

ולכן אומר "כפי כוחו", דמפני ששומר את השבת בכל הפרטים - "כפי כוחו" - (משא"כ בגמרא נאמר רק "כל המענג את השבת") ו"מכניס בזה" את כל כולו, הרי הוא מתייחד עם השבת, ולכן שכרו בעולם הזה הוא בדומה לשכרו בעולם הבא, שהו"ע היחוד והדביקות בהקב"ה "אז תתענג על הוי'". דמפני שכללות ענין השבת הוא מעין עולם הבא לכן גם שכר שבת הוא מעין עולם הבא.

[משא"כ בגמרא מדובר רק בפרט אחד דשבת - עונג שבת - שלכן הובא ענין זה בהמשך לכמה ענינים פרטיים דשבת, משא"כ הרמב"ם מביא ענין זה בסיום הלכות שבת].

וההוראה מזה שצריך להוסיף בענין לימוד פנימיות התורה ובעבודת התפילה (מתוך התבוננות ברוממות הא-ל ובשפלות האדם) שעל ידם נעשה דביקות בהקב"ה, ותפילה הוא בחי' שבת.

ועל ידי שבני ישראל שומרים את השבת כהלכתה, בפנימיות ובחיצוניות, זוכים לגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו.